

מהבית, אבל ההמשך יכול להיות הוא של סמי. אני חושב שגנבו את ג'איש ובגלל זה גם את סמי, אבל זה לא האשמה של ג'איש. סמי וג'איש חברים טובים. סמי היה בא אלינו הרבה הביתה. היה אהב את הבית שלנו יותר מאשר את הבית שלו. את ההורים שלו אנחנו לא מכירים. למרות שהאמא היא מרוקאית כמונו, הם סגורים. אפילו עכשו הם לא אוהבים שאנחנו אצלם בבית. הפסיכולוגים שהיו בצוות המשטרה טוענים כי גם ג'איש הוא בעל תושיה. אחרת מזו של סמי, אבל גם הוא יוכל להסתדר לבד."

כועס על זה שגראלד לא נתן לו קצת כרווים להדיק וכי, כל פעם שאנחנו באים אליהם הביתה הם מתייחסים אלינו כמו רוצים שאנחנו נלך כבר".

בעוד גראלד תולה את תקוות במכשיר ההקלטה, תולה יצחק תקוות במגיד עתי-דות למיניהם. היו אצלו רבים: פותחי קלפים, קוראי כף יד, צופי כוכבים, מת-בונני שרידי קפה וסתם חולמנים שאינם משתמשים באמצעי עזר כדי לדעת מה יהיה. הוא מאמין לכולם ודורש מהמשטרה לחפש את ג'איש על פי הנחיות עושי הכשפים.

„גנבו אותם“

ה פחד הגדול של ההורים היה האגם המלאכותי של מייגשמים הנקווה מאחרי סכר בית-זית. אחרי שצוללני חילי הים סרקו את האגם ולא מצאו בו גגיות רווח להורים. אחר-כך חששו ההורים ממערות ובורות-מים שבסביבות ירושלים. את מרבית הבורות והמערות הידועות סרקו מתנדבים, חיילים ושוטרים ולא מצאו דבר, לרעות ההורים.

בסך הכל אסון

מ שמת מרחב ירושלים במגרש הרוסים. סגן ניצב ברוך מאיר סוקר בהנאה את מבצע חיפוש הנערים הגדול ביותר בתולדות המשטרה. יש למאיר, אשר היה ממפקדי הכוחות שחיפשו את הילדים, נתונים מרשימים: עשרות שעות טיסה של הליקופטרים במשך 4 ימים תמימים. 300 אנשי משמר-הגבול, חמש מאות אנשי המשמר-האזרחי, צוללני חיל-הים, ארבע מאות שוטרים, כמאה בחורי ישיבה מיישיבת מרכז-הרב, יחידת צנחנים של צה"ל, אלפים תלמידים והוצאה של מיליוני לירות.

ג'איש דדון

הילד השני שנעלם (יושב על ברכי אביו) כאשר לידם קרובי משפחה. ג'איש או בשמו העברי חיים, הוא בן 8, גובהו 140 סנטימטרים וכאשר נעלם לבש מכנסיים ירוקים, סודר בהיר ואף הוא נעל מגפיים.

אחר כך חששו ההורים ממופרעים וסו-ילדים.

רק נתון קטן אחד חסר למאיר: שני ילדים. מפקד המחוז הדרומי ניצב אריה איבצן טען בשידור רדיו עם תחילת החיפושים: "יש רק מקרה אחד שלא מצאנו ילד נעדר. זה היה ב-1950 בפתח-תקווה. אנחנו נמצא את הילדים." זה היה מזמן, ב-1 בחודש. עתה איבצן שותק, ועימו המשטרה כולה. לעומת האלפים שחיפשו והמיליונים ש-הוצאו עסוקים עתה רק 7 אנשים, אשר קיבלו שם מרשים: צח"מ, צוות חקירה מיוחד, בחיפוש אחרי הילדים. אבל יש ביניהם מיכ שיוודע לקרוא מפות ולנווט בשטח. מעודד מאיר. מפקד הכוח שמחפש עתה את הילדים הוא מפקח-משנה (מקביל לסגן-משנה בצה"ל) אבי כהן. יש לו מטה פרטי משלו בבית-צפפה ולדברי המשטרה הוא מעדכן עתה את רשימת הסוטים. המופרעים והתמהונים הידועים בירושלים.

מימין: סוליקה דדון (בין ג'איש ובתה רבקה) גם היא במסיבת פורים. לסוליקה שמונה ילדים. מהם חמישה מבעלה יצחק ולדברי יצחק, שלושת ילדיה שלא ממונו, הם הסיבה להעלמו של ג'איש מהבית אשר סבל מאחותו החורגת הגדולה ובגללה ברח.

אבא ואמא

של ג'איש דדון, בתמונה מימין: יצחק, אביו של ג'איש מחופש במסיבת פורים. יצחק, כיום עובד ניקיון בעיריית ירושלים היה בעבר רס"ר במשטרה וניסה השבוע לערוך חקירות פרטיות לגילוי הילדים.

החיפוש המתמיד אחרי כותרות שיתארו את החיפוש אחרי הילדים כבר מעייף את העיתונאים וזה רמו מספיק בשביל המשטרה: אפשר לצמצם את החיפושים, לקטוע את התנופה הגדולה, את ההתלהבות של המחפשים ולחסוך בכספים. או כפי שהגדיר זאת סגן-ניצב מאיר: "אני חושב שהאירוע הוא בסך הכל אסון".

שולה מינטר אינה חושבת שזה אסון. היא בטוחה שהילדים ימצאו. החושים שלה אומרים לה זאת. היא לא יודעת איפה הם אבל היא יודעת שסמי יחזור. היא רק דואגת שמא רק לו כי כאשר עזב סמי את הבית ביום השישי לפני שבועיים, הוא היה לבוש רק במכנסי גינס, סודר גולף דק ומגפיים. ובירושלים עכשו קר, קר מאוד.

האחות

החורגת של ג'איש מרים, אשר לפי דברי אביו הכתה את הילד ארבעה ימים לפני העלסתו ביחד עם סמי ושרבה לו את האף.

קופת-חולים של הסתורית הכללית של העובדים בארץ-ישראל מחוז

„ילדים טובים“

ס וליקה דדון אינה חושבת שזה אסון. היא בטוחה שהילדים ימצאו. החושים מינה באלוהים. היא לא יודעת איפה הם אבל בטוחה שג'איש יחזור. היא רק דואגת שהוא יחזור רעב. כשהוא עזב את הבית ביום השישי לפני שבועיים הוא לא אכל ארוחת-צהריים.

גראלד מינטר אומר כי הבן שלו סמי, הוא ילד טוב. "אף פעם לא הויק לאף אחד. אף פעם לא ברח מהבית. הוא לא היה עושה לנו דבר כזה. הוא הלך עם ג'איש. אני לא מכיר את הילד הזה, הוא לא היה חבר של סמי ואף פעם לא בא אלינו הביתה. גם את ההורים של ג'איש לא היכרתי עד שהילדים נעלמו. למרות שאנחנו גרים באותו בית. עכשו אני יודע שג'איש הוא כזה ילד שלא הלך לבית-ספר. כל היום היה מסתובב ברחוב לא ידע לקרוא ולכתוב." הפסיכולוגים שהיו בצוות המשטרה טוענים כי סמי הוא אכן בחור נבון וכי הוא יוכל להסתדר לבד. "סמי הוא בעל תושיה." הם קובעים. יצחק דדון אומר כי הבן שלו, ג'איש, הוא ילד טוב. "הוא אוהב אנשים. הוא בעיקר אוהב אותי. כל יום הוא מחכה עד שאני אחזור לעבודה ומאוד קשור אלי. זה נכון שהוא עוד לא מלומד, אבל הוא רק ילד. סמי הוא יותר מלומד ממנו ותלמיד טוב. יכול להיות שג'איש ברח

התעודה הרפואית

טיס, היתה מגדת-עיתודות שאמרה כאילו סוטה מין תפס את שני הילדים, עשה בהם את זממו וקבר אותם. אבל המשטרה עשתה רשימות ולא מצאה סוטי מין בירושלים המסוגלים לעשות דבר כזה, וההורים נרגעו.

דיברו על חיות. אבל לא נמצאו סימנים לכך דיברו על רעב או צמא, אבל הפסיכולוגים אמרו שיש לילדים תושיה. דיברו על המיסיון, גראלד מבטל זאת בצחוק. אחר כך דיברו על חוגים חתיים שעשו פרשת יוס'יה חדשה. אבל יצחק מבטל זאת כשטות.

עכשו מדברת המשטרה ומדברים ההורים על דגל חדש: ערבים מעבר לקו הירוק. הגיפ של אבי כהן חורש כפרים ערביים אבל יצחק דדון מצא לו שישה ערבים פרטיים בשכם שאמרו לו שבחלום ניגלו להם הילדים. כשהם בריאים ושלמים,

של ג'איש דדון, אשר לפי דברי אביו הוצאה על ידי קופת-חולים לאחר שנפצע באפו ממכות אותן חטף מאחותו. על התעודה ציין הרופא „דחוף“ והיא הגושה למשטרה.

ונמצאים בעבר היהודי של הקו הירוק. ברחוב שטרן 29 בירושלים נע מצב הרוח כמו מטולטלת. דמעות רודפות חיוך, דיכאון מחליף שביב של תקווה. המשטרה חושבת שהילדים אינם בחיים, או אולי היא מצדיקה בכך את הפסקת החיפושים. אמא שולה מבקשת רחמים. פעם היא היתה דתיה, אבל העבודה במלונות גרמה לכך שאפסיק את זה. עכשו היא שוב דתיה. נודרת נדרים, מבי טיחה, מתחננת. אמא סוליקה מתפללת לאלוהים, היא אף פעם לא הפסיקה להיות דתיה.

אבא גראלד חזק. הוא שומר על קור רוח, אבל ברגעים בהם אשתו אינה מתי-בוננת בו, רואים כי גם הוא לא כל כך בטוח. אבא יצחק בטוח כי הבן שלו וסמי בחיים. „גנבו אותם. אם המשטרה תחפש אותם, ימצאו אותם.“